

ČEŠTÍ

OLIN
JURMAN

JIDÁŠOVÉ

NEJVĚTŠÍ ZRÁDCI V NAŠICH DĚJINÁCH

ČEŠTÍ JIDÁŠOVÉ

ČEŠTÍ JIDÁŠOVÉ

NEJVĚŠÍ ZRÁDCI V NAŠICH DĚJINÁCH

OLIN JURMAN

Copyright © Olin Jurman, 2019
Cover Design © Q point Praha, 2019
Cover Photo © ČTK, 2019

ISBN 978-80-7546-253-4

Věnování a díky za spolupráci

Asi žádný literární výtvar stejně jako cokoli jiného nemůže vzniknout bez spolupráce s dalšími lidmi, bez kterých by bylo jistě mnohem víc porodních bolestí a dítě nedostalo všechny atributy své krásy. Je tomu tak i v mé knížce. A tak

DĚKUJI:

- Tátovi i synovi z vážené nakladatelské rodiny Doležalů, kde vznikla základní idea pro soubor jídašů, i když pak rukopis z různých nezaviněných důvodů putoval jinam.
- Dvěma nejmenovaným historikům z klubka Vojenského historického ústavu a generálu Štorkovi za podnětné diskuze u dvoudecky červeného, ze kterých vzešel vějíř s navěšenými jmény budoucích nechvalných adeptů knihy.
- Kolektivu ruzyňského Vojenského ústředního archivu a dámám v Archivu bezpečnostních služeb, všichni mi s trpělivostí pomohli vyhrabat střípky, bez kterých by vzniklo jen nesolené jídlo bez potřebných přísad.
- Excelentnímu mému osobnímu fotografovi Milanu Linhartovi, který jako vždy pomohl vybrat materiály do fotodokumentace příběhu, a co je nejdůležitější, upravil je do takové podoby, aby je bylo možné do knihy vůbec zařadit.

- Madam Markétě Hegerové z Q pointu, bez které bych fotografie a dokumenty nedokázal tak účelně seskládat a kniha neměla tak krásný kabát.
- A to nejlepší nakonec, děkuji paní Hedvice Mojžíšové, čerstvě Křišťové, ještě čerstvé ředitelce nakladatelství Fortuna Libri Publishing pro ČR, a její trpělivé spolupracovníci PhDr. Regině Rothové za jejich spolupráci při časově rekordním a přitom kvalitním porodu knihy do čtenářského světa. Bez Vás, vážené dámy, by moji čtenáři museli čekat tak asi o rok déle.

Věnování knihy patří samozřejmě mé trpělivé a fantastické ženě Libuše a našemu společnému dílu dceři Lucii s chotěm Martinem a jejich společnému dílu Viktorii královské. Je zcela jasné, že když jsem napsal a vypravil do světa v rekordně krátké době svoje desáté dílo, museli mít se mnou všichni přímo d'ábelskou trpělivost.

Díky všem a hezké čtení!

Olin Jurman

Namísto motta před otvírákem knihy

Kdysi, už v dobách dávnověku, kdy v české kotlině ještě neměli ani potuchy, co pojem „ČECH“ vůbec znamená, fungovaly už – hlavně na jihu a potom daleko na východě – vyvinuté civilizace se svými klady a zápory. Milovali se a stavěli, ale hlavně mezi sebou bojovali, tak jak to má lidský rod předepsáno v genech. Nebylo roku bez nějaké války, protože ti silnější chtěli ovládnout ty slabší, a to se bez násilí neobešlo. A neobešlo se to ani bez přeběhlíků a zrádců, kteří ta nejdůležitější tajemství z donucení nebo za výhody práskali protivníkovi. Proto místo obvyklého motta přijměte do začátku úvodní vhled ze starověké Číny.

Bez nasazení špiónů nelze vyhrát nebo ubránit pozice. K dosažení porážky nepřítele musíte mít pět základních typů tajných agentů a zrádců – zvědy z vlastních řad, přeběhlíky a dvojité špióny, rekrutované místní obyvatele nebo nespokojené příslušníky z tábora protivníka, což mohou být propuštění, opomíjení, potrestaní, zadlužení nebo hrabiví úředníci a důležitá skupina vlastních agentů zasvěcených smrti, kteří budou posíláni k nepříteli s falešnými informacemi a po odhalení většinou nepřezijí. S otevřeným hledím nikdy nepřítele neporazíte.

Tuto moudrost zplodil vojevůdce a stratég Sun-c' v traktátu Umění války 1500 let předtím, než naši předkové zjistili, že jsou Češi. Za ty dva a půl tisíce let od doby, kdy mu vyschla tuš, se vůbec nic nezměnilo.

A o tom to je.

Několik vět jako otvírák. Slovo vypravěče na úvod povídání o deseti nebo deseti tisících českých jidášů, které bychom mohli také nazvat Pohnutá sága rodu zrádců z české kotliny

Zrádců jsme měli u nás vždycky dost. Z dob začátků státnosti moc informací nemáme, ale pak jich houfně přibývalo. V posledním století se za tři antagonické režimy rozmnožili natolik, že by se dali vyvážet do zahraničí. Zvedlo by to národní důchod natolik, že by to ani naše posametové vlády s celoživotními poslanci rozkrást nedokázali. A vypadá to, že jich ani v současnosti moc nebylo. Já se jmenuji Olin a za svého dlouhého a po větší část i dvojího života, jak čtenáři mých knih velmi dobře vědí, jsem prožil a viděl tolik příhod, že by se to dalo poskládat do pěkné encyklopedie. Míval jsem a snad ještě mám dobrého pamatováka, což mi posloužilo k sepsání řady knih, a ještě s tím nemíním přestat. Až na pár špionážních románů jde vždy o literaturu faktu, kde je vždy nutné ověřit každé slovo ještě před uveřejněním. Že z toho občas vycházejí jiné závěry než to, co se dnes vydává za pravdu, to přiznávám, ale zatím jsem si dokázal svou pravdu vždy obhájit. Jsem tedy zároveň badatel i vypravěč. Rád brouzdám v tajemství a nedořešených případech hlavně od vzniku republiky přes druhou světovou válku i pokračující války studené, i když ty bývají místy taky pěkně horké.

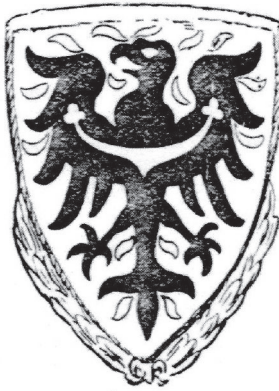
Není to ale jen o psaní. Nejdříve brouzdám v tlustospisech a šanonech všech možných archivů, které se po posledním politickém zvratu v naší zemi postupně otevírají, jsem doma v badatelnách Národního ústředního archivu,

Archivu bezpečnostních služeb, Vojenského ústředního archivu a podle potřeby ještě více než dvou desítek různých archivů okresních, oblastních, soudních a jiných až po některé městské či obecní kroniky. Podařilo se mi nakouknout i do jednoho z vojenských archivů v Moskvě, ale tam jsem moc nepochodil. Archivy jsou někdy lepší než detektivky nebo thrillery. Nasadíte si speciální bílé rukavičky, abyste nepoškodili třeba století staré archiválie, a pak už jen listujete zažloutlými stránkami nebo se v moderním prostředí po zasunutí cédéčka proklikáváte obrazovkou a pak často narážíte na tak neuvěřitelné a přitom skutečné příběhy, že by je žádný spisovatel nevymyslel ani náhodou. Pak vás „něco“ zvláště zaujme a už nepustí, lezete jako housenka z archivu do archivu, nacházíte další souvislosti, a když nedáte pokoj ani malému okresnímu archivu na druhém konci republiky nebo dokonce zažloutlým listům obecní kroniky v nějaké malé pohraniční vsi, máte najednou materiál na celoživotní osobní nebo rodinnou ságu zapomenutého hrdiny nebo diskutabilního zrádce s tragickým koncem. Přibývá i tuhých kartiček v archivu vlastním, jakož i různých papírků s pár životopisnými údaji o lidech, kteří už jsou většinou zapomenuti v prachu dějin. Ale tak by tomu být nemělo, současná úroveň života nás všech je přece cesta vydlážděná nejen z kvalitní mrákotínské žuly, ale i různých zaminovaných pastí, které nás mají svést i dnes. Na každém z nás záleží, kolik kvalitních tvrdých kostek do pokračování silnice pro příští generace nasázíme nebo jaké pasti nastražíme pro ty budoucí.

V knize, kterou držíte před sebou, půjde o tu druhou variantu. Chtěl jsem se protáhnout houštinami dějin tak, abych v každé etapě vybral a představil některé významné záporácké představitele, co většinou i se slovíčkem „bohužel“ významně ovlivnili příslušnou generaci ve své době. Tento plán se mi ale za posledních osmdesát let pro stále se zvyšující počet kandidátů dodržet nepodařilo. Ale i ten konečný výběr je hodně varující memento. A ještě přidám jedno hodně důležité upozornění – často je v některých příbězích citováno, jak rozhodující je v mnoha případech úhel pohledu čtenáře. S někým se docela jistě u některého jména budu – možná zásadně – rozcházet, ale to je věc právě onoho úhlu pohledu. Každopádně je to místy hrozné čtení. Budu rád, když si rozšíříte duševní obzor a třeba vám to někdy pomůže, abyste do nějaké nastražené pasti sami nespadli.

*„Nezapomeňte, že sud prachu,
na kterém národ sedí,
se dá zapálit z obou stran.“*

George Martin, Hra o trůny

1. KAPITOLA

SVATOVÁCLAVSKÁ ORLICE, PATRON ČESKÝCH JIDÁŠŮ

MOTTO:

*Máme být na svou minulost hrdí,
ale zároveň se jí máme děsit.*

TOMÁŠ KRÝSLICKÝ

Protektorát Čechy a Morava počínaje od známého „dobrovolejšího“ podpisu prezidenta druhé republiky Emila Háchy neměl žádné vyznamenání, které by se dalo udělovat Čechům, kteří se nejvíc zasloužili o zdárný a klidný rozvoj malého dvorku ve stínu Tisícileté říše národa německého. Tento nedostatek odstranil státní ministr K. H. Frank, když vymyslel pro české nevolníky *Čestný štít protektorátu Čechy a Morava s orlicí sv. Václava*. Začalo se udělovat sice až v roce 1944, když Němcům už řádně teklo do bot, ale jeho udělení jen za jediný poslední rok války vypálilo řadě našich lidí na čelo smrtelný cejch zrady. Autorem výtvarného zpracování byl pozdější národní umělec Max Švabinský,

který použil původní štít Přemyslovců odvozený od svatého Václava, věrného to leníka starobylé německé říše. Vládcům protektorátu bylo naprosto jasné, kam patron české země podle svých německých pánů patří a kdo byl naším prvním velkým kolaborantem.

Nejvyšší stupeň, čestný štít ve zlatém věnci, udělil osobně K. H. Frank jen třicetkrát, druhý stupeň se stříbrným věncem stokrát a bez věnce jich bylo uděleno tak osm stovek. Vyznamenávalo se jen třikrát a pak navíc hromadným výprodejem, obdarováním místních kolaborantů po okresech – landrátech – ještě před koncem roku 1944, později už nebyl čas. Vyznamenání byli vždy ti, co nejvíc trčeli z řady, protektorátní vláda a její poskokové, podnikatelé pracující pro brannou moc Říše, ale také tehdejší umělci, vědci a činitelé, kteří si to nejvíc zasloužili. Dokonce i vybraní dělníci a zemědělci, kterým se později za socialismu říkalo úderníci. Kupodivu i režisér Otakar Vávra, dirigent Václav Talich a komik Vlasta Burian, kabaretník Ferenc Futurista, spisovatel František Kožík, herec Čeněk Šlégl a sochař Max Švabinský. Odmítnout znamenalo pravděpodobně smrt u popravčí zdi. Není znám jediný případ, že by to někdo udělal. Svě si tvrdě odnesli později jako polínko navíc u národních soudů hlavně ti dnes bezejmenní v landrátech. Byl zaznamenán případ, kdy se posledním falešným hrdinům udělovaly poslední štíty, dokonce i když jim za zády už hřměla ruská děla.

Symbolika svatého Václava byla jednoznačná, český kníže, který rozpoznal už před tisíciletím, že je lepší zradit svobodu a vlastní lid, odevzdávat pravidelně stáda volů a peníze, v zásadě se podrobit německému řádu, než se ve své

malosti a poníženosti snažit o vlastní cestu. Proto byl Václav i na bankovkách protektorátu a Emanuel Moravec s jeho jménem a zdviženou pravicí mával při každé příležitosti. Takže je tady otázka, jestli si tu pochybnou slávu vévoda české země z koně na Václaváku doopravdy zasloužil.

Kníže Václav, později svatý, byl syn knížete Vratislava. Narodil se kolem roku 907 a byl vychován svou babičkou svatou Ludmilou na hradišti Budeč kousek od Prahy jako budoucí pravoplatný země české pán. Babička si jej pěstovala jako diplomata do holubičí mírné povahy, s láskou ke knihám a katolické církvi, na rozdíl od o něco později narozeného bratra Boleslava, který vše řešil ihned ráznou rukou a od malička nechápal, proč má být knížetem takový slaboch. Útlé mládí je oba poznamenalo zuřivým bojem o moc ve státě mezi tvrdou pohanskou vdovou Drahomírou, jejich matkou, a pánbíčkářskou babičkou Ludmilou až do jejich dospělosti. Ono to knížectví zase nebylo tak velké, menší než dnešní Středočeský kraj, ale částečně ovládalo i další české kmeny. V Bavorsku i Sasku vládl mnohem silnější Jindřich Ptáčník a Václav se smířil raději s vazalstvím, než by šel do předem prohraného boje.

Říkali mu mnich na trůnu. Denně musel nejméně třikrát do kostela, o všem se radil s biskupem a svým zpovědníkem. Na pražském hradišti začal vedle románské baziliky svatého Jiří stavět další kostel, budoucí chrám svatého Víta, údajnou světcovu ruku mu dodal jako dárek za ty voly Jindřich Ptáčník. Václav nechal stavět kostely i na dalších hradištích. Podle Dalimila likvidoval starobylé pohanské háje a naučil své poddané katolickým modlitbám. V zahraničí měl za politické přátele jen Polabské Slované, jejich knížata

dodala manželky pro dědečka i otce, ale právě v té době si jejich území Ptáčník tvrdě podrobil. A tak když vytáhl se svou armádou ze Saska do Čech, před Prahou se mu Václav raději podrobil dobrovolně. Byl vzat v poddanství, souhlasil s každoročním odváděním daně z míru, jak pravil opět Dalmilil. Pozdější historikové se ve svých výkladech velmi liší, od katolického velebení zbožnosti a poddání se silnějšímu i vyspělejšímu německému vládci za sto dvacet volů a pět set hřiven stříbra ročně až po opačný pól oplatit ránu ranou a uhájit svou nezávislost. Pražskému dvoru se nucení k přehnané zbožnosti ani poklonkování Jindřichu Ptáčníkovi vůbec nelíbilo, a tak se někteří družiníci semkli kolem bojoivného bratra Boleslava a začali kout pikle. Úhel pohledu.

Spor mezi bratry a tím i směřování celého státu do dnů příštích se měly vyřešit na oslavě svatého Damiána v sídle Boleslavově, (Staré) Boleslavi. Boleslav tu nechal připravit velkou večerní hostinu a při ní se spolu s představiteli šlechty snažil bratra Václava přesvědčit, ať přestane být slabochem a Ptáčníkovi se postaví, všichni budou stát při něm. Společně se sice, jak praví legenda, v hádce nezřízeně opili, ale Václav nepovolil. Ještě za tmy vyšel do místního kostelíka k obvyklé ranní pobožnosti, zatím co spiklenci ve dvoře Boleslavova příznivce jménem Hněvsa společně rozhodli, že jediným řešením je Václavova smrt a státní převrat. Boleslav s družinou následovali Václava ke kostelu a na schodech se na něj vrhli. Boleslav údajně začal první ránu do paže a pak pokynul ostatním, aby jej dorazili. Na závěr píše Kristiánova legenda, že vrazi nato nasedli na koně, rychlou jízdou dojeli do Prahy, všechny Václavovy spojence krutě povraždili a jejich děti zaživa naházeli do Vltavy. Boleslav se

stal knížetem, smlouvy s Němcem roztrhal a žádné voly již nikdy neposlal.

Václav ležel tři roky v hrobě v Boleslavi, ale církev už jej začala velebit jako světce s křesťanskými ctnostmi, který zaručil národu klidný rozvoj a trvalý mír. Proto jeho ostatky později Boleslav nechal převézt na Pražský hrad a biskup jej musel znovu pohřbít. Postupně se, hlavně vlivem klášterního kléru, v legendách stal patronem české země, i nějaké zázraky mu vymysleli, uctíváný byl stále více až do dnešní podoby na Václavském náměstí v Praze. Boleslav se po upevnění své moci po královraždě vyděračským Němcům neohroženě vojensky postavil. S nástupcem Jindřicha Ptáčníka Otou I. vítězně bojoval čtrnáct let, ale Čechům uhájil svobodu a zajistil ohněm a železem netušený rozvoj. Vládl po třicet let, na mezinárodním poli dosáhl uklidnění a doma mu podlehla všechna ostatní knížata. Za tvrdý postup vůči podřízeným knížatům proslul jako Boleslav I. Ukrutný. Postupně připojil k Čechům Moravu, Slezsko a jižní Polsko s celou Haličí. Zůstal po něm první pevně zkonsolidovaný přemyslovský stát. Podle dnešních historiků byl jedním z nejúspěšnějších českých panovníků celé historie. Tak si to celé ještě jednou shrňte: Václav byl pobožný ustrašený kníže, který raději Němcům platil, než aby bojoval za svůj národ. Ale nutil poddané jen k modlitbám a zajistil jim pod Ptáčníkem mír. Boleslav byl bojovník, který z Čech vytvořil silný stát a vybojoval mu svobodu a nevídaný mezinárodní respekt. Václav se stal trvalou církevní masáží svatým a českým patronem, na pomnících ve zbroji s mečem, i když nikdy řádně nebojoval. Boleslav jej musel zabít, aby Čechy ubránil před osudem Polabských Slovanů a vytvořil respek-

tovaný stát. Václav má nejčestnější náhrobek mezi českými panovníky a pomník na Václaváku, je prý i jako hlavní spící náčelník rytířů pod Bláníkem. Boleslav nemá nic a do dneška naši slovuční vědci nenašli ani jeho hrob.

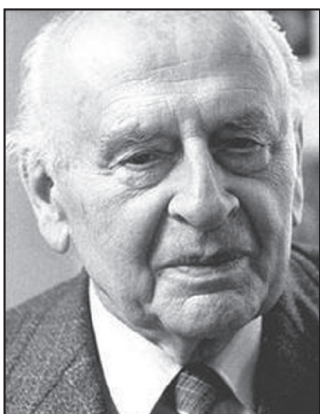
Není to symbolické? Jen s těmi voly jsme si mohli vzít příklad, dnes jich máme v určité části Prahy tolik, že bychom je mohli vyvážet i gratis.

EMIL HÁCHA

EMANUEL MORAVEC

VÁCLAV TALICH

RUDOLF BERAN

VRAŽDA VÁCLAVA BOLESLAVEM

SYMBOL SVATÝ VÁCLAV

PROTEKTORÁTNÍ BANKOVKA

KNÍŽE BOLESLAV

SYMBOL VYZNAMENÁNÍ PROTEKTORÁTU